

Celebració de Pasqua

MODE RESURRECCIÓ: COR CARREGAT

1. Introducció

Benvinguts a aquesta Eucaristia de Pasqua.

Avui no celebrem simplement una festa més del calendari. Avui celebrem que la vida ha vençut, que la llum ha travessat la foscor i que l'amor de Déu no s'ha quedat a la creu... sinó que ha obert un camí nou. Durant la Quaresma hem fet un camí. Un camí d'aturada, de revisió, de netejar allò que sobrava, de tornar al que és l'essencial. Ha estat un temps de "réset", de mirar-nos endins, de reconèixer allò que ens pesa, allò que ens desconnecta, allò que ens apaga.

Però avui tot canvia. Avui entrem en **Mode Resurrecció**. Ja no estem en mode estalvi. Avui estem cridats a viure amb el cor encès, amb la bateria plena, amb una energia que no ve de fora... sinó de dintre. Perquè la Pasqua no vol dir que tot vagi bé. **La Pasqua és saber que, passi el que passi, Déu és viu en tu.**

Al llarg d'aquestes setmanes hem anat descobrint una cosa important: que hi ha actituds que ens buiden i d'altres que ens omplen. Que hi ha maneres de viure que ens desconnecten i d'altres que ens posen en una connexió profunda amb la vida, amb els altres i amb Déu.

Avui comencem aquesta Eucaristia amb una certesa: Jesús ha sortit del sepulcre i vol encendre també la nostra vida. Avui venim a celebrar que ja no estem en "mode estalvi"... Som en "**Mode Resurrecció**".

A vegades vivim com els deixebles: amb por, amb dubtes, en mode avió... però avui Jesús torna a entrar a la nostra vida i ens diu: "Pau a vosaltres".

Avui venim a endollar-nos de nou, a deixar que Déu ens recarregui per dins.

Jesús ha sortit del sepulcre per dir-nos que la vida no es viu a mitges, sinó amb passió. Avui ens reunim per celebrar que estem connectats a la millor xarxa del món: la de Natzaret. 125 anys després que sant Josep Manyanet ens deixés la seva herència, continuem aquí, amb la brillantor de la pantalla al màxim, a punt per celebrar que Jesús és viu i ens vol amb el cor carregat.

2. Acte penitencial

Senyor, moltes vegades vivim desconnectats... amb el cor apagat, sense ganes, sense il·lusió. Perquè desconfiem, perquè ens deixem portar pel negatiu, perquè ens oblidem que Tu ets amb nosaltres. Avui volem fer un petit reset.

- **Senyor Jesús**, perquè moltes vegades vivim desconnectats de Tu, posant el nostre cor en "mode avió" sense adonar-nos-en. Perquè ens costa parar, escoltar-te i confiar, i preferim omplir-nos de soroll, de distraccions i de coses que ens allunyen del que és important. Perquè dubtem, com Tomàs, i necessitem veure per creure, oblidant que Tu continues sent-hi encara que no et sentim.

Senyor, tingueu pietat.

- **Senyor Jesucrist**, perquè busquem omplir la nostra vida amb coses que no ens omplen de veritat. Perquè ens deixem portar per la pressió, per les aparences, per la necessitat d'encaixar o d'agradar, i acabem perdent el millor de nosaltres mateixos. Perquè seguim veus que no ens fan bé i no sabem reconèixer la teva enmig de tant de soroll. Perquè a vegades critiquem, jutgem o ignorem i descarreguem no només el nostre cor, sinó també el dels altres.

Crist, tingueu pietat.

- **Senyor Jesús**, perquè ens costa estimar de veritat, ser-hi presents, cuidar els detalls i ser llum en la vida dels altres. Perquè moltes vegades triem la comoditat, la indiferència, el "passar de tot", en lloc de comprometre'ns. Perquè deixem que la por, la inseguretats o el cansament apaguin el nostre entusiasme i vivim amb el cor a mig gas.
- **Senyor, tingueu pietat.**

- Que Déu, que no es cansa de buscar-nos, ens perdoni, ens recarregui per dins i ens ajudi a viure amb el cor en mode Resurrecció. **Amén.**

3.Lectures

Lectura Primera: Fets dels Apòstols 2, 14.22-33

“Pere parla després de la Resurrecció. Aquell que abans tenia por, ara parla amb valentia. Perquè quan algú es troba de debò amb Jesús, alguna cosa canvia per dintre.”

Lectura dels Fets dels Apòstols :

Aleshores Pere es posà dret amb els Onze i amb veu forta digué:

—Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem: enteneu bé això i escolteu amb atenció les meves paraules:

»Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vostre, obrant entre vosaltres, per mitjà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou.

Doncs bé, aquest Jesús va ser entregat segons la decisió i el disseny que Déu havia fixat per endavant, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns infidels.

Però Déu l'ha ressuscitat alliberant-lo dels dolors de la mort, que de cap manera no podia continuar retenint-lo sota el seu poder.

Perquè el rei David, en el llibre dels Salms, referint-se a ell, hi va deixar escrit:

*“Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.
El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo;
fins el meu cos reposa confiat:
no abandonaràs la meva vida enmig dels morts,
no deixaràs veure al teu Sant la corrupció de la mort.
M'ensenyaràs el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir a la teva presència”.*

Germans, permeteu que us parli clarament. El rei David va morir i va ser enterrat, i encara avui podem veure el seu sepulcre. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament que Déu li havia fet de posar en el seu tron un dels seus descendents, amb aquestes paraules va preveure per endavant la resurrecció de Jesús i en va parlar quan deia que no havia estat abandonat enmig dels morts i que el seu cos no havia vist la corrupció.

A aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat; tots nosaltres, els apòstols, en som testimonis.

La dreta de Déu l'ha enaltit, i ell ha rebut del Pare l'Esperit Sant promès, i ara l'ha abocat amb abundància: això és el que vosaltres veieu i sentiu.

Paraula de Déu

R: Us Iloem, Senyor.

Salm responsorial: Salm 15 – “Senyor, vós em guiareu pel camí de la vida.”

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.
Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç».
Senyor, heretat meva i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.

R. Senyor, vós em guiareu pel camí de la vida.

Beneït sigui el Senyor, que em dona seny.
Fins a les nits m'amonesta el meu cor.
Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré. **R.**

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:
no abandonareu la meva vida enmig dels morts,
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. **R.**

M'ensenyareu el camí que duu a la vida.
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al costat vostre, delícies per sempre. **R.**

Evangelí: Lc 24, 13-35. “Els deixebles d’Emmaús”

El Senyor sigui amb vosaltres

R. I amb el vostre esperit

Lectura de l’evangelí segons sant Lluc

R. Glòria a vós, Senyor.

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es troba a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat els dies anteriors. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se’ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo. Jesús els preguntà:

—Què és això que comenteu entre vosaltres tot caminant?

Els es van aturar amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué:

—¿Tu ets l’únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?

Els preguntà:

—Què hi ha passat?

Li contestaren:

—El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel; però ara, amb tot això, ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses. És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: aquest matí han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins i tot havien tingut una visió d'àngels, que els han assegurat que Jesús és viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.

Aleshores Jesús els digué:

—Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Sagrades Escripures que es refereixen a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li:

—Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.

I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre:

—¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir:

—Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!

També ells contaven el que els havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Paraula del Senyor.

R. Lloança a Vós, oh Crist!.

4. Homilia- Reflexió

Hi ha alguna cosa en aquest Evangeli que ens toca molt de prop. No és una història llunyana, ni complicada ni difícil d'entendre. És, en el fons, una escena molt humana: dues persones caminant i parlant del que els ha sortit malament.

Els deixebles d'Emmaús no estan enfadats. No estan cridant. No discuteixen. Estan pitjor: estan decebutos. Caminen amb aquesta sensació que tots hem tingut alguna vegada, la sensació que esperaves alguna cosa i no ha passat.

Els mateixos ho diuen: "Nosaltres esperàvem..."

I aquesta frase, si hi pensem bé, és una de les més reals de l'Evangeli. Perquè tots tenim expectatives. Tots esperem coses: que les coses surtin bé, que les persones responguin com esperem, que la vida tingui sentit, que allò que fem valgui la pena. Però quan això no passa, alguna cosa dins nostre s'apaga.

I això és el que els passa a ells. Continuen caminant però sense il·lusió. Continuen parlant, sí, però sense esperança. Continuen endavant però amb el cor en "mode estalvi". I vet aquí el detall més important de l'Evangeli: Jesús es posa a caminar amb ells. No fa cap miracle espectacular. No canvia la situació de cop. No els dona pas una solució ràpida i definitiva. Fa alguna cosa molt més senzilla i molt més profunda: camina al seu costat.

Els escolta. Els deixa parlar. Els deixa treure el que porten a dins. I això ja comença a canviar alguna cosa. Perquè hi ha alguna cosa que tots necessitem: algú que camini amb nosaltres quan estem malament. No algú que ens doni solucions ràpides. No algú que ens digui "tot anirà bé" sense més ni més. Sinó algú que hi sigui. Que escolti. Que no se'n vagi. I això és el que fa Jesús.

Però hi ha un altre detall curiós: ells no el reconeixen. Jesús és allí, amb ells, ... i no se n'adonen. I això també ens passa a nosaltres. Moltes vegades busquem Déu en coses grans, en moments especials, en senyals clars i no ens adonem que ja és present en el nostre tarannà de cada dia. Hi és en una conversa. Hi és en una persona que t'escolta. Hi és en algú que t'acompanya sense jutjar-te. Hi és en aquests petits moments en què alguna cosa dins teu comença a canviar. Però no el sabem reconèixer.

I aleshores arriba el moment clau de l'Evangeli. Després de caminar, escoltar, parlar... Jesús es queda amb ells. S'asseu a taula. Parteix el pa. I en aquest gest tan senzill, aleshores el reconeixen. I diuen una cosa impressionant: "No s'abrusava, no cremava el nostre cor mentre ens parlava pel camí?" Vet aquí la Pasqua.

La Pasqua no és només que Jesús ha ressuscitat. La Pasqua és això: quan alguna cosa dins teu torna a encendre's. Quan recuperes la il·lusió. Quan tornes a confiar. Quan alguna cosa que estava apagada comença a cremar. I aquí és on aquest Evangeli esdevé molt personal. Perquè la pregunta ja no és què els va passar a ells.

La pregunta és: Com està el teu cor ara mateix? Està apagat? Està cansat? Està funcionant en mode automàtic o hi ha alguna cosa dins teu que encara crema?

Perquè podem viure de moltes maneres. Podem viure complint, fent allò que toca, passant els dies... però sense vida per dintre. O podem viure amb alguna cosa diferent. Amb una energia interior que no depèn de què tot vagi bé. Això és el que canvia la Pasqua. No canvia tot allò de fora, canvia allò de dintre.

I aquí també apareix la clau que connecta amb Manyanet. El Pare Manyanet va entendre que la vida no es transforma amb grans discursos... sinó amb presència, amb acompanyament, amb la vida quotidiana del dia a dia. Natzaret no era un lloc perfecte. No era un lloc espectacular. Era una llar normal. Però allà es vivia una cosa diferent: es vivia l'amor amb senzillesa, en el dia a dia, en les coes petites. Com a Emmaús.

Jesús no es revela en una realitat espectacular. Es revela en una taula. En un gest quotidià. En una cosa tan simple com partir el pa. Per això començar la Pasqua avui és començar un camí. No un camí perfecte. No un camí sense problemes. Un camí en què deixem que algú camini amb nosaltres. Un camí en què aprenem a reconèixer Déu en la realitat quotidiana. Un camí en què a poc a poc el cor torna a encendre's.

Tot això comença quan estàs en camí. Comença quan no ho tens clar. Comença quan, fins i tot sense adonar-te'n, algú ja està caminant amb tu. Avui la invitació és molt senzilla: No cal que ho tinguis tot clar. No cal que tot estigui bé. Només cal que no camins sol.

I que estiguis atent... Perquè potser, sense adonar-te'n, Déu ja sigui al teu costat, intentant encendre de nou el teu cor.

5. Peticions

Germans i germanes, preguem amb confiança al Déu que camina amb nosaltres fins i tot quan no ho reconeixem. Demanem-li que encengui el nostre cor i ens ensenyi a caminar amb els altres. A cada petició responem: **"Senyor, encén el nostre cor"**.

- Et demanem, Senyor, per la teva Església: pel Papa, pels sacerdots, pels educadors i per tots els creients. Que no siguem una Església distant o tancada en si mateixa, sinó una Església en camí, com a Emmaús: propera, que escolta, que acompanya sense jutjar, que sap estar al costat de les persones en els seus dubtes i cerques. Que sapiguem transmetre una fe viva, que no apagui, sinó que encengui. **Preguem el Senyor.**
- Et demanem per les nostres famílies, per les nostres cases, per les relacions que vivim cada dia. Pels moments en què hi ha tensió, incomprensió o distància. Fes, Senyor, que sapiguem escoltar-nos més, parlar-nos millor, tenir paciència, tenir cura dels petits detalls. Que les nostres famílies puguin ser aquell lloc on descansar, on ser un mateix, on sentir-se estimat sense condicions. Que fem realitat el somni de Natzaret: llars senzilles on l'amor es viu en allò quotidià. **Preguem al Senyor.**
- Et demanem per tots els joves i adolescents. Pels qui estan buscant el seu lloc, pels qui se senten perduts, pels qui viuen amb pressió, amb por o amb inseguretats. Que descobreixin que la seva vida té valor, que no estan sols, que la seva història importa. Que trobin persones que caminin amb ells, que els escoltin, que els ajudin a descobrir allò que els fa cremar per dins. **Preguem el Senyor.**
- Et demanem pels qui viuen moments de tristesa, de decepció o de cansament interior. Pels qui, com els deixebles d'Emmaús, senten que les coses no han sortit com esperaven. Que trobin al seu camí algú que els acompanyi, que els escolti, que els ajudi a tornar a aixecar-se. Fes-nos a nosaltres sensibles i disponibles, capaços de ser presència que anima i dóna suport. **Preguem el Senyor.**

- Et demanem pel nostre món, tantes vegades marcat per la violència, la injustícia i la indiferència. Pels països en guerra, pels que han d'abandonar casa seva, pels que no tenen oportunitats. Que aprenguem a construir pau des de les nostres realitats més menudes, des de les nostres paraules, des de les nostres decisions, des de les nostres actituds. Que no ens acostumem mai al patiment dels altres i sapiguem comprometre'ns amb una societat més justa i més humana. **Preguem el Senyor.**
- Et demanem també per nosaltres, per aquesta comunitat, per aquest grup. Perquè sapiguem caminar junts, recolzar-nos, respectar-nos i cuidar-nos. Perquè no siguem persones que apaguen, sinó persones que encenen. Perquè sapiguem reconèixer Déu en les realitats quotidianes i viure amb un cor que no es conforma, sinó que busca sempre alguna cosa més. **Preguem el Senyor.**

6. Ofrenes

- **Ciri encès:** Presentem aquest llum, Senyor. Un llum senzill, fràgil, però constant. Representa aquell moment en què el cor torna a encendre's, com a Emmaús. Volem que aquest ciri encès simbolitzi la nostra vida: de vegades feble, de vegades inestable, però capaç d'il·luminar quan s'alimenta de l'amor. Et demanem que mai no s'apagui la nostra llum interior i que sapiguem ser llum també per als altres, especialment per als qui viuen en la foscor del desànim o la soledat.
- **Unes sabatilles.** Et presentem aquest signe del camí. Perquè la vida no és un lloc on quedar-se, sinó un camí per recórrer. Com els deixebles d'Emmaús, també nosaltres caminem amb dubtes, preguntes, moments de cansament. Volem oferir-te el nostre camí: allò que entenem i allò que no, allò que ens il·lusiona i allò que ens costa. Acompanya'ns, Senyor, per a què no caminem sols.
- **Una bateria o powerbank.** Et presentem aquesta bateria, símbol del nostre cor. De vegades ple d'energia, de vegades esgotat, de vegades funcionant en mode estalvi. Representa tot allò que som: les nostres ganes, els nostres

dubtes, les nostres forces i també les nostres debilitats. Et demanem que siguis Tu qui ens recarregui per dins, qui ens doni aquesta energia que no s'acaba, aquesta força que no depèn de què tot vagi bé, sinó de saber que Tu estàs amb nosaltres.

- **El pa i el vi.** Et presentem el pa i el vi, signes d'allò quotidià, de la vida senzilla de cada dia. El pa representa el nostre esforç, el nostre estudi, el nostre treball, tot allò que anem construint a poc a poc. El vi representa la joia, l'amistat, els moments que donen sentit a la nostra vida. T'oferim tot el que som, perquè ho transformis. Que, com que el pa i el vi es converteixen en el teu Cos i la teva Sang, també la nostra vida es converteixi en entrega, en servei, en amor.

7. Acció de gràcies

“Gràcies, Senyor, per encendre el nostre cor”

- Gràcies, Senyor, per aquest començament de la Pasqua. Perquè ens recordes que la vida no s'acaba a la creu, que el dolor no té la darrera paraula, que sempre hi ha un nou començament.
- Gràcies perquè, fins i tot quan no ho veiem, Tu segueixes caminant amb nosaltres. Gràcies per aquest camí que hem iniciat. Per tot el que hem viscut, pel que hem après, pels moments en què hem sentit alguna cosa diferent dins nostre. Gràcies perquè, a poc a poc, vas transformant el nostre cor, encara que moltes vegades no ens en adonem.
- Gràcies per les persones que caminen al nostre costat: família, amics, companys, professors. Pels qui ens escolten, ens acompanyen, ens sostenen quan ho necessitem. En ells també hi ets Tu, fent-te present d'una manera senzilla i real.
- Gràcies pels petits gestos on la vida es fa més gran: una conversa sincera, una ajuda inesperada, un somriure, un perdó. Gràcies perquè en allò senzill, en allò quotidià, en allò normal, Tu també hi ets, com a Emmaús, partint el pa amb nosaltres.

- Gràcies perquè no et canses de buscar-nos. Perquè no t'allunyes quan dubtem, quan ens equivoquem o quan ens sentim perduts. Gràcies perquè continues confiant en nosaltres, perquè segueixes creient que podem viure amb un cor més obert, més autèntic, més encès.
- I sobretot, Senyor, gràcies perquè quan el nostre cor està apagat, Tu ets capaç d'encendre'l de nou. Gràcies perquè hi poses una força que no sabem que teníem, una esperança que no depèn de les circumstàncies, una llum que no s'apaga.
- Avui volem dir-te amb sinceritat: Gràcies, Senyor, perquè Tu fas que el nostre cor torni a cremar.

8. Gest / Dinàmica

Es reparteix un paper amb forma de flama o cor. Cada alumne hi escriu:

- Alguna cosa que l'apaga
- Alguna cosa que l'encén

Després:

- Allò que apaga → es dobla (no queda visible)
- Allò que encén → es col·loca en un mural comú (flama col·lectiva)

La Pasqua comença quan decideixes alimentar el que et dona vida.